

زمانی با خداوند

ویٹس لی

LIVING STREAM MINISTRY
Anaheim, California • www.lsm.org

© 2017 Living Stream Ministry

با حفظ تمام حقوق، این مجموعه کار می‌تواند بطور رایگان چاپ و پخش شود ولی باید تمامی آن، من جمله این صفحه حق چاپ، بطور کامل چاپ شوند و نباید به هیچ وجهی تغییر داده شوند. Living Stream Ministry باید در هر تجدید چاپ بعنوان تنها دارنده حق چاپ ذکر گردد.

چاپ اول، ژانویه ۲۰۱۷

ترجمه از زبان انگلیسی

عنوان اصلی: *A Time with the Lord*

© 1991 Living Stream Ministry

(Farsi translation)

ISBN 978-0-7363-4224-7

پخش در آلمان:

Lebensstrom e.V.

Graefestr. 71

10967 Berlin

Internet: www.lebensstrom.de

انتشار توسط:

Living Stream Ministry

2431 W. La Palma Ave., Anaheim, CA 92801 U.S.A.

P. O. Box 2121, Anaheim, CA 92814 U.S.A.

چاپ در انگلستان

17 18 19 20 / 7 6 5 4 3 2 1

زمانی با خداوند

«اندرو موری» در کتاب خود راجع به دعا، از سؤالی که به وسیله رئیس جلسه در کنفرانس خادمین مطرح شد می‌گوید: «هر کس در این جا هست که هر روز سی دقیقه دعا می‌کند، دستش را بالا ببرد.» از تمام حاضرین در جلسه، فقط یک نفر دستش را بالا برد! رئیس جلسه سپس سؤال کرد، همه آنهايي که پانزده دقیقه در هر روز دعا می‌کنند، دست خود را بالا ببرند. نصف دست‌ها بالا رفت و وقتی او پرسید چه کسانی روزانه پنج دقیقه دعا می‌کنند، بقیه دست‌ها بالا رفت. آیا این وضعیت امروز در میان ما نیست؟ این سؤالی است که همگی ما باید شخصاً از خود بپرسیم: «من روزانه چقدر با خداوند وقت صرف می‌کنم؟» رایج‌ترین نیاز در میان مسیحیان امروز صرف مقدار معینی وقت، هر روز، در خواندن کلام و دعا کردن در حضور خداوند است.

در قلمرو جسمانی، ما باید هر روز زمانی را برای فراهم آوردن غذای جسمانی و تغذیه جسمانی خود صرف کنیم. پس لازم است که حتی زمان بیشتری، برای خوردن غذای روحانی و کسب تغذیه روحانی صرف کنیم. طبق

وضعیت کنونی، امروز تقریباً همه مسیحیان می‌دانند که چگونه کلام خدا را مطالعه، حفظ، عبادت، و جهت آموختن دانش آن را جستجو کنند، ولی عده کمی می‌دانند که برای مسرت بردن از خداوند چگونه به کلام خدا نزدیک شده و غذای روحانی دریافت کنند.

ما بعنوان مردمی که دارنده حیات خدا در درون خود هستیم، نیازمندیم تا هر روز زمانی را برای نزدیک شدن به کلام خدا و کسب مسرت از او معین کنیم، تا از او غذا گرفته و تغذیه روحانی دریافت کنیم. از تجربیات و شهادت‌های دیگران روشن است که ما برای تماس با خداوند و قوت گرفتن از او، لازم است که روزانه حداقل سی دقیقه با او وقت صرف کنیم. در طی این زمان باید بخوانیم و دعا کنیم و این کار نمی‌تواند در ده دقیقه به طریق شایسته‌ای انجام پذیرد. زمان طولانی‌تری برای خواندن و دعا کردن مطلوب لازم است. حتی نیم ساعت برای خواندن و دعا کردن بسیار کم است، ولی مسلماً می‌توانیم نیم ساعت هر روز با خداوند برای دعایی- خواندن کلامش وقت صرف کنیم، که بهترین زمان صبح‌گاه است.

در طی این سی دقیقه باید دانش، پیام، پیش آمد یا کار و غیره را فراموش کنیم. تمام اینها باید فراموش شوند و تمام حواس ما باید متوجه آن باشد که زمانی کافی و مطبوع را در حضور خداوند صرف کنیم. بعنوان فرزندان

خدا، این تجربهٔ مقدماتی و ابتدایی روزانه‌ای است که همهٔ مسیحیان باید به آن رهنمود شوند. ما باید بیاموزیم تا هر روز برای حداقل سی دقیقه از ذهن خود استفاده نکنیم، بلکه به سادگی روح خود را در دعایی-خواندن کلام تمرین دهیم. برای هر مسیحی که کمتر از سی دقیقه در روز در حضور خداوند است، غیرممکن است که بطوری شایسته روحانی و سلامت باشد. این یک اصل ثابت است. آیا اگر کسی روزانه غذا نخورد، می‌تواند سالم بماند؟

اگر برای مدت زمانی این چنین عمل کنیم، خداوند تغییر عظیمی در ما به وجود خواهد آورد. تجربهٔ ما از مسیح عمیق شده و بالاخره تأثیر ما بر دیگران غالب خواهد شد و کلاً وضعیت در میان ما تغییرات اساسی خواهد یافت، نه با تعلیم و مطالعه و نصیحت، بلکه با تماس با خداوند.

ما باید با صرف کردن چنین وقتی با خداوند، این بها را به خاطر رشد روحانی خود پردازیم. صبح‌ها، نباید خواب آلوده دوستدار دراز کشیدن در تخت خواب خود باشیم. واچمن نی یکبار به ما گفت که اگر تخت خواب خود را دوست داریم، هرگز نمی‌توانیم خداوند را دوست داشته باشیم. برای همهٔ ما بین انتخاب خداوند یا تخت خوابمان مبارزه‌ای واقعی وجود دارد.

اگر با رحمت و فیض خداوند، این را بخواهیم و بپذیریم که زمان بیشتری را روزانه در حضور خداوند صرف

کنیم، چه کاری باید انجام دهیم؟ به چه وسیله‌ای می‌توانیم کلام خدا را برای تغذیه و کسب مسرت لمس کنیم؟ فقط انجام یک کار را باید بیاموزیم - باید خواندنیان را با دعا کردن مخلوط کنیم. باید با مخلوط کردن خواندن کتاب مقدس با دعا کردن، و با مخلوط ساختن دعا همراه با خواندن، با خداوند تماس بگیریم. به همین دلیل کلمه نوآورده دعایی-خوانی، مورد استفاده قرار گرفته است. ما باید کلام را دعایی-خوانی کنیم.

اول، بدون تأمل، با تقدیم دعایی کوتاه به جانب خداوند شروع کنید. سپس کتاب مقدس را باز کرده و شروع به خواندن کنید. در حال خواندن، بی‌تأمل با آنچه که می‌خوانید به خداوند واکنش نشان دهید. قبل از این که دعا کنید تعداد زیادی آیه، مثل یک پاراگراف یا یک قسمت طولانی را نخوانید. درحین خواندن، با دعا به خداوند واکنش نشان دهید.

سعی نکنید با جملات طولانی دعا کنید و برای چیزهای زیادی، مثل تقاضای انجام کاری برای خود، به خداوند دعا نکنید. بسادگی بیاموزید همراه با کلماتی که می‌خوانید دعا کنید. یک دعای ارزنده، دعایی است که در تماس با خداوند باشد، و آن ادا کردن و ابراز واکنشی است از آنچه از خواندن کلام در درون شما تحقق می‌پذیرد.

این سی دقیقه روزانه، نباید صرف درخواست و انجام شدن کارها از خداوند بشود، بلکه تنها باید در تماس با او

و مسرت بردن از او صرف شود. هر چه ما بیشتر از او مسرت بریم، او خشنودتر خواهد بود. اگر از او بخواهیم که برای ما این کار و آن کار را انجام دهد، او خواهد گفت: «فرزند بی‌خرد، لازم نیست که از من انجام شدن این چیزها را بخواهی، من می‌توانم از آنها مراقبت کنم؛ تو فقط باید از من مسرت بری.»

در عهد جدید، خداوند عیسی از کلام خدا به عنوان غذای روحانی صحبت می‌کند: «اما او جواب داده و گفت: مکتوب است انسان نه محض نان زیست می‌کند، بلکه با هر کلمه‌ای که از دهان خدا صادر گردد» (متی ۴: ۴). هر کلامی که از دهان خدا صادر می‌گردد، غذایی روحانی برای تغذیه ماست. کلام مقدس حداقل سه مورد از کسانی که کلام خدا را خوردند برای ما فاش می‌سازد. یکی ارمیا است که گفت: «سخنان تو یافت شد و آنها را خوردم...» (ارمیا ۱۵: ۱۶). این گفتار با فهم و درک انسانی ما جور نیست. اگر در کتاب مقدس چنین نوشته نشده بود، هرگز به فکر ما خطور نمی‌کرد که باید کلام خدا را بخوریم. ممکن بود فکر کنیم که باید در مورد کلام بیاموزیم، یا کلام را مطالعه کنیم، و بیشترین چیزی که می‌توانستیم بگوییم این بود که باید کلام خدا را دریافت کنیم. ولی ما هرگز از کلمه «خوردن» استفاده نمی‌کردیم! ارمیا کلام خدا را خورد، به این معنی است که او کلام را درون خود دریافت کرده، هضم کرد، و آن را قسمتی از خود ساخت.

در همان آیه ارمیا گفت: «کلام تو شادی و ابتهاج دل من گردید.» این یک نوع لذت بردن است. کلام بعد از خورده شدن، مبدل به مسرت و شادی گردید. مسرت، تجربه درونی؛ و شادی، ابرازِ ظاهری آن است. کلام خدا مسرت بخش است، پس از وارد شدن به درون ما و هضم گشتن در همه وجود ما، در درون ما موجب مسرت و در ظاهر ما موجب ابرازِ شادمانی می‌گردد.

همچنین آیه‌های دیگری هم وجود دارد که این مطلب را بر ما آشکار می‌کند. داوود گفت: «کلام تو به مذاق من چه شیرین است! و به دهانم از عسل شیرین‌تر!» (مزامیر ۱۱۹: ۱۰۳). کلام مسرت بخش است و حتی در مذاق ما شیرین‌تر و خوش‌آیندتر از عسل است. از همه این آیه‌ها در می‌یابیم، که کلام خدا فقط برای آموختن نیست بلکه بیشتر برای چشیدن، خوردن، مسرت بردن و هضم کردن است.

سپس در اول پطرس ۲: ۲-۳ می‌بینیم که خوردن کلام، چشیدن طعم خداوند است. «چون اطفال نوزاد، مشتاق شیر روحانی و بی‌غش کلام باشید تا از آن در نجات نمو کنید، اگر واقعاً چشیده‌اید که خداوند نیکوست.» ملاحظه می‌کنید که در آیه ۲ خوردن کلام، و در آیه ۳ چشیدن طعم خداوند ذکر شده است. وقتی ما کلام خدا را برای تغذیه روحانی خود می‌خوریم، طعم خداوند را می‌چشیم. بنابراین همچون ارمیا، ما نیز باید کلام را بخوریم، سپس از

خداوند برخوردار گشته، از او مسرت خواهیم برد و غذای روحانی دریافت خواهیم کرد.

یک آیه مهم دیگر اول تیموتاوس ۴: ۶ است: «خادم نیکوی مسیح عیسی خواهی بود، تربیت [تغذیه] یافته در کلام ایمان.» شاید شما برای چندین سال در مسیحیت بوده‌اید، ولی آیا هرگز گمان می‌کردید که ما باید با کلام خدا تغذیه شویم؟ قاعدتاً، ما همیشه فکر می‌کنیم که باید در کلام، توسط کلام و با کلام «آموزش» بیابیم. ولی چه تعدادی از مسیحیان متوجه کلمه تغذیه شده‌اند؟ و چه تعدادی هرگز پیامی که در تأکید بر اهمیت تغذیه شدن در کلام باشد را شنیده‌اند؟

لیکن مفهوم مورد نظر پولس رسول این بود که کلام، برای تغذیه فرزندان خدا خوراک است. ما باید در کلام تغذیه شویم، نه فقط آموزش بینیم. ستایش بر خداوند، تغذیه! هلولیاه، ما باید با کلام تغذیه شویم، نه این که فقط با حروف آموزش بینیم! تأکید پولس برای کسب دانش کلام، تعلیم گرفتن نیست بلکه ما باید از غنای کلام تغذیه شویم.

مقصود ما از خواندن کلام مقدس چیست؟ آیا برای سالیان قصد ما دانستن، یاد گرفتن یا درک چیزی از آن نبوده؟ تصور کلی ما تاکنون این بوده که کتاب مقدس نوعی تعلیم است، کتابی که پُر از اصول عقاید است. پس به قصد فهمیدن و دانستن چیزی از کلام به آن رجوع

می‌کنیم. لیکن ما نباید ذهن عجیب و ادراک پیچیده خود را برای فهم و درک کلام خدا به تمرین گماریم. ما نباید این چنین به سنجش ذهن و ادراک خود پردازیم. باید همه اینها را فراموش کرده و مانند انسان‌هایی کور و نادان، بسادگی به سوی کلام آمده تا روح خود را تمرین دهیم و کلام را دعایی بخوانیم. راههای سنتی و قدیمی را فراموش کنید!

اگر ندانیم که چگونه دعایی-خوانی کنیم، دعای ما این‌طور خواهد بود: اول، صبح زود از خواب برمی‌خیزیم و حس می‌کنیم که باید دعا کنیم. سپس این‌گونه دعا خواهیم کرد: «خداوندا، از تو سپاسگزارم که چنین خوبی... که به من آرامش عطا کردی... که مرا از هر نوع خطری حفظ کرده‌ای...» پس ناگهان به خاطر می‌آوریم که در صدد مسافرت به جایی هستیم: «آه، سفر من نزدیک است... خداوندا، بر سفر من رحمت عطا فرما... امنیت از تصادف ماشین...» بعد از درنگی چند ادامه می‌دهیم، «من دوستی در ویتنام دارم... خداوندا، او را بیاد آور... جیمز را در ویتنام بیاد آور... همچنین تام را در آلمان غربی... خداوندا، تام در آنجاست... او به حفاظت تو نیاز دارد...»

باید صادقانه بگویم، این نوع دعا کردن برای ما چه کاری می‌تواند انجام دهد؟ بیشتر مسیحیان به این طریق دعا می‌کنند. ولی آیا هیچ تغذیه‌ای دریافت می‌کنند؟ آیا

چیزی کسب می‌کنند که سبب شود، پُر از مسرت درونی و شادی بیرونی گردند؟ خیر!

راه درست این است: اول، به کتاب مقدس مراجعه کرده و شروع به دعایی-خواندن کنید. نیازی نیست که چشمان خود را ببندید. همچنان که دعا می‌کنید، چشمتان را بر روی کلام نگاه دارید. در تمام شصت و شش فصل از کتاب مقدس، یک آیه پیدا نمی‌کنیم که بگوید، باید با چشمان بسته دعا کنیم. ولی آیه‌ای هست که می‌گوید: عیسی به آسمان نگریست در حالیکه گفت: «پدر...» (یوحنا ۱۷: ۱). او در حالیکه دعا می‌کرد به آسمان می‌نگریست! ما از طریق عقیدتی مجادله نمی‌کنیم، ولی باید درک کنیم که در دعایی-خواندن نیازی به بستن چشمانمان نیست. بسادگی به صفحات چاپ شده بنگرید که می‌گوید: «در ابتدا...» سپس با چشمانی دوخته بر کلام و دعایی برخاسته از عمق وجودتان بگویید: «خداوندا، در ابتدا! خداوندا تو را می‌ستایم، درابتدا کلمه بود. اگر چه نمی‌دانم که کلمه چیست، کلمه آنجا بود. خداوندا تو را ستایش می‌کنم. در ابتدا! هلولویاه! در ابتدا! خداوندا، در ابتدا کلمه بود و کلمه نزد خدا بود و کلمه خدا بود.» بسادگی سعی کنید که این‌طور دعا کنید. شاید بخواهید به آیه‌ای دیگر برگردید. «پس حال محکومیتی وجود ندارد.» «آه خداوندا، حال هیچ محکومیتی وجود ندارد. خداوندا، حال هیچ محکومیت نیست. آمین. حال. خداوندا. حال.

آمین! حال هیچ محکومیتی نیست. ستایش تراست خداوند! هلولویاه! هیچ محکومیت،» و غیره.

در طی دعایی-خواندن، نیازی نیست انشا یا جمله‌ای را ساخته، و یا دعایی را خلق کنید. فقط کلام را آنچنان که خوانده می‌شود، دعا کنید. نهایتاً خواهید دید که تمام کتاب مقدس، کتاب دعاست! نه تنها «دعای خداوند» دعاست، بلکه تمام کتاب مقدس دعاست. هر صفحه‌ای، هر سطر، هر کلمه‌ای از کتاب مقدس را باز کنید و با آن قسمت کلام شروع به دعا کنید. اگر برای سی دقیقه به این طریق دعایی-خواندن در حضور خداوند را ادامه دهید، خواهید دید که چه روشن‌بینی، تغذیه، طراوت، قوت و رضایتی کسب خواهید کرد. از این سی دقیقه، شما صبحانه‌ای روحانی دریافت خواهید کرد که تمام روز باقی خواهد ماند!

گرچه ممکن است بعضی از عبارات را درک نکنید، ولی کماکان تغذیه می‌شوید، چون حقیقتاً چیزی از خدا در کلامش وجود دارد. کلام خدا همان نَفَسِ اوست (دوم تیموتاوس ۳: ۱۶ به یونانی، «تمام کتاب مقدس، نَفَسِ خداست.»)

سعی نکنید فقط کتاب مقدس را بیاموزید. ما باید بدانیم و درک کنیم که این کتاب حیات است، نه کتاب دانش. این کتاب تجسم الهی روح قدوس زنده می‌باشد، که او حیات است. روش درست فقط مطالعه و یادگیری

نیست، بلکه تماس داشتن با کلام، بوسیله تمرین دادن روحمان در دعایی-خواندن است. تا کنون به هزاران نفر ثابت شده که این روش مراجعه به کتاب مقدس درست بوده و زندگی آنها را متحول ساخته است. اگر شما نیز آن را برای پنج صبح امتحان کنید، تغییر خواهید کرد و تمام عقاید شما در مورد کتاب مقدس بطور اساسی متحول خواهد شد. ممکن است در شروع چندان خوب کار نکند، ولی با تمرین، شما آن روح قدوس زنده را لمس خواهید کرد.

آنچه امروز کلیسا احتیاج دارد، دانش و تعلیم بیشتر نیست، بلکه تغذیه است و طریقی که خداوند بدین خود [کلیسا] را تغذیه می‌کند، توسط کلام اوست. خداوند مشتاقانه منتظر راهی برای تغذیه کردن ما و بخشیدن مسرت به ماست، و دعایی-خواندن این فرصت را به او می‌دهد. با این نوع دعا خوانی، همه غنای مسیح در ما آورده شده و حتی درون ما متشکل می‌شود. هیچ تعلیمی، عقیده‌ای و دانشی نمی‌تواند این چنین مسیح را در ما آورد، این امر فقط با این نحوه دعا کردن میسر است. پس ما همگی باید این روش دعا کردن را بیاموزیم. نهایتاً، از خود بیرون آورده شده، با مسیح اشباع گشته و از نفوذ روح القدس پر می‌شویم.